

26-M: primeres valoracions

written by Jaume Renyer | 28 de maig de 2019

Els resultats de les diverses eleccions d'ahir tanquen el cicle electoral encetat a les [espanyoles](#) del 28 d'abril i permeten diferents anàlisis prospectives:

En primer lloc, el PSOE en les seves diverses variants segons els territoris dels Països Catalans (PSC-PSIB-PSPV) és la principal força política amb un paper ambivalent: al Principat és el capdavanter i aglutinador del bloc del 155 CE i principal [garant](#) de l'ordre espanyol, mentre que al País Valencià i les Illes Balears és el component essencial dels respectius tripartits que aturen l'espanyolització forçosa via PP i els seus supletius C's i Vox. Arreu, però rep un benèvol tractament mediàtic com a partit "d'esquerres" que contrasta amb l'animadversió amb què hom tracta els "post-convergens" de Junts per Catalunya. Arreu, tard o d'hora, el PSOE és o serà l'enemic de la reconstrucció nacional dels diversos territoris de la comunitat nacional catalano-parlant ja que essencialment té l'integrisme d'estat com a ideologia. Els neofranquistes del PP-C's-Vox han evidenciat, sobretot a Catalunya, una manca d'arrelament social que els converteix en marginals.

En segon lloc, l'independentisme cívic i polític ha guanyat posicions a totes les eleccions (cambres de comerç incloses) amb una interpretació diferent: els [èxits](#) d'Esquerra són d'un partit que prioritza l'assoliment de la seva hegemonia mentre que la victòria de Junts per Catalunya a les europees és un triomf al servei del país. ERC és el principal partit independentista però oculta la seva [estratègia](#) (en cas de tenir-la), només deixant clar que no estan ni per la unitat ni per la unilateralitat. Junts per Catalunya té la internacionalització i la persistència en el conflicte amb el poder espanyol com a idees-força, però no té organització territorial. La Crida Nacional per la República haurà de

restar com un organisme de coordinació i reflexió estratègica però no pot fer el pas a la política electoral perquè no hi haurà mai una entesa amb Esquerra. El PDeCat hauria de ser dissolt, ja que no abasta tot el ventall electoral que té com a referent Carles Puigdemont i serveix de quinta columna als seus enemics. El Consell per la República hauria de ser la punta de llança del cas català a Europa però ERC s'hi oposarà ja que a partir d'ara la seva prioritat és "sacrificar" Puigdemont en unes properes eleccions autonòmiques.

En tercer lloc, la CUP travessa una crisi que ja va ser evident arran de l'aparició de l'efímer Front Republicà i que ahir va tenir l'expressió més punyent amb la lamentable inhibició a les europees de dirigents fallits com la candidata Saliente a Barcelona. L'esquerra independentista anticapitalista no té clares les [prioritats](#) i ha d'optar entre compartir estratègia amb Junts per Catalunya o esdevenir un satèl·lit d'Esquerra.

En quart lloc, dissortadament l'experiència de les candidatures de Primàries Catalunya no ha reeixit, ja que el seu èxit hauria servit per contrarestar el sectarisme de partit que practica ERC (nepotisme i cooptació impropis del republicanisme) i obrir un espai de participació al sobiranisme cívic.